

men med Indenrigsministerens, da de jo formodentlig øse af samme Kilde. Til den højtærede Minister skal jeg for øvrigt blot tillade mig at bemærke, at det, at en Del af denne Afgift gaar tilbage til Grønlænderne igen, jo paa ingen Maade er noget Bevis for, at det ikke er nogen Skat. Det er jo det sædvanlige med Skatter, at man indbetaler Skatterne til vedkommende Kasse, og saa anvendes de paa en eller anden Maade til det Samfunds Vel, for hvis Skyld disse Skatter ere paalagte, og for hvis Skyld disse Kasser ere grundlagte. Det er slet ikke andet, der sker her; der sker nemlig kun det, at der repareres et Beløb til Grønlænderne af de offentlige Midler, som ere samlede i deres Kasser; der fordeles af dem et Beløb til Samfundsformaals Fremme. Det, at disse Midler gaa tilbage igen til Grønlænderne, er altsaa ikke noget Vidnesbyrd om, at det ikke er nogen Skat, der er paalagt dem. Det er heller ikke saaledes, at den, der har indbetalt, altid faar noget tilbage. En kan indbetale meget og faa lidt tilbage, omvendt kan en anden indbetale lidt, men faa meget tilbage. Det, at Beløbet reparerer, berøver aldeles ikke Afgiften Karakteren af en Skat. Naar den højtærede Minister forvarede sig imod, at vi i den allernærmeste Fremtid skulde se Resultater af hans Administrations Virksomhed paa Grønland, vil jeg ingenlunde være utaalmodig. Jeg deler tværtimod den Opfattelse, at det er det heldigste, at Grønlænderne selv i videst Maal blive spurgt, jeg vil blot anmode den højtærede Minister om at fremme Sagen saa stærkt og saa hurtigt som muligt. Som den ærede Minister til Slutning selv sagde, ere Arbejdsvilkårene jo gunstige, idet Interessen for de grønlandske Forhold er vakt baade i den danske Befolkning og i Rigsdagen, og Forslag ere allerede i hvert Fald konciperede af Indenrigsministeriet, og saa vil der jo være godt Haab om, naar der bliver taget fat paa Sagen med Energi og Om-sigt, at det vil kunne lykkes at føre et smukt Resultat frem, i hvert Fald i en overskuelig Fremtid.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen om dette Afsnit.

Ændringsforslagene Nr. 28 og 29 til § 19 A. af *Indenrigsministeren*, tiltraadte af *Udvalget* (se Tillæg B. Sp. 385—86) *vedtoges* uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 30 til § 19 A. af et *Mindretal* (Harald Jensen og K. M. Klausen) (se Tillæg B. Sp. 387—88) *forkastedes* med 77 Stemmer mod 11.

Ændringsforslagene Nr. 31 og 32 til § 19 A. af *samme* (se Tillæg B. Sp. 387—88) ansaas som *forkastede* ved Afstemningen over Ændringsforslag Nr. 30.

§ 19 A., saaledes ændret, *vedtoges* uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 158 til § 26 af *Indenrigsministeren*, tiltraadt af *Udvalget* (se Tillæg B. Sp. 415—16) *vedtoges* uden Afstemning.

Man gik derefter til det *Udenrigsministeriet* vedrørende Afsnit, nemlig Lovforslagets § 17 med Ændringsforslag Nr. 1 udenfor Listen (se ovenfor).

Ordføreren (Zahle): Der foreligger til dette Budget kun et enkelt ved privat Initiativ indbragt Ændringsforslag, om hvilket jeg skal bemærke, at Finansudvalget ikke har haft Lejlighed til at overveje det, men at det jo mellem 2den og 3die Behandling kan blive Genstand for Overvejelse i Udvalget.

Sveistrup: Der er nogle Medlemmer af Folketinget udenfor Finansudvalget, der have taget sig den store Frihed at stille et Ændringsforslag til Finanslovforslaget, og det er ikke et Ændringsforslag, der blot angaar et lokalt Spørgsmaal — saa er det jo ret sædvanligt, at man stiller Ændringsforslag —, men det er et Ændringsforslag, der angaar et almindeligt Spørgsmaal. Dette Spørgsmaal er jo imidlertid ikke nyt for dette Ting. Det er en halv Snæs Aar siden, at der her i Tinget blev vedtaget et Tilskud til Fredsbureauet i Bern. Sagen var rejst ved en Adresse, der blev indgivet til Rigsdagen — jeg tror, det var i 1893 —, og som var forsynet med 240,000 Underskrifter. Denne Adresse var ført frem af den danske Fredsforening, og den nævnedes som sit første Punkt Ønsket om, at der maatte blive arbejdet for vedvarende Voldgiftstraktater, og som andet Punkt nævnedes den Ønsket om, at der maatte blive givet